

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 109/2021-82

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Henrietou Danišovou, Janka Alexyho 7, Bratislava, proti uzneseniu prokurátorky Okresnej prokuratúry Bratislava IV č. k. 1 Pn 575/20/1104-8 zo 16. decembra 2020 v spojení s uznesením povereného príslušníka Policajného zboru Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava IV, Obvodného oddelenia Policajného zboru – Dúbravka ČVS: ORP-722/DK-B4-2020 z 3. novembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky, skutkové okolnosti veci a argumentácia sťažovateľky

1. Ústavnému súdu bola 15. februára 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 16 ods. 1, 2, čl. 17 ods. 1, 2, čl. 19 ods. 1, 2, 3 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj porušenie práv podľa čl. 8 ods. 1 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 9 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady EÚ 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov (ďalej len „nariadenie“) s poukazom na čl. 16 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Bratislava IV č. k. 1 Pn 575/20/1104-8 zo 16. decembra 2020 (ďalej aj „rozhodnutie prokurátorky“) v spojení s uznesením povereného príslušníka Policajného zboru Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava IV, Obvodného oddelenia Policajného zboru – Dúbravka ČVS: ORP-722/DK-B4-2020 z 3. novembra 2020 (ďalej aj „rozhodnutie policajta“).

2. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru Bratislava IV, Obvodnom oddelení Policajného zboru – Dúbravka trestné oznámenie o skutočnostiach nasvedčujúcich spáchaniu trestného činu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 ods. 1 zákona č. 300/2005 Trestný zákon v znení účinnom v čase skutku (ďalej len „Trestný zákon“). O trestnom oznámení sťažovateľky rozhodol poverený príslušník Policajného zboru Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava IV, Obvodného oddelenia Policajného zboru – Dúbravka tak, že ho uznesením ČVS: ORP-722/DK-B4-2020 z 3. novembra 2020 odmietol podľa § 197 ods. 1 písm. d) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), proti ktorému podala sťažovateľka sťažnosť podľa § 185 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku. Prokurátorka Okresnej prokuratúry Bratislava IV uznesením č. k. 1 Pn 575/20/1104-8 zo 16. decembra 2020 odmietla sťažovateľkou podanú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného poriadku. Postup orgánov činných v trestnom konaní napadla sťažovateľka ústavnou sťažnosťou.

2.1. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti pomerne nesúrodo poukazuje na viaceré trestné konania, ktoré iniciovala ako oznamovateľka (najmä porušovanie domovej slobody a zneužívanie právomoci verejného činiteľa) a ktoré celkom očividne nesúvisia s trestnou vecou, ktorá je predmetom tejto ústavnej sťažnosti. Sťažovateľka spája všetky tieto trestné konania do jedného celku a opakovane spochybňuje postupy a rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní, ak nepostupovali pri vybavovaní jej trestných oznámení podľa jej predstáv. Takýto postup orgánov činných v trestnom konaní mal podľa názoru sťažovateľky zasiahnuť aj jej spoločenské postavenie. Bez priamej súvislosti k veci cituje rôznorodé zákonné ustanovenia, články ústavy a dohovoru, ku ktorým pridáva vlastný komentár, ktorý nemá relevantnú súvislosť s predmetným trestným konaním.

2.2. V súhrne je však možné identifikovať predmet konania pred ústavným súdom, ktorým je nesúhlas sťažovateľky s postupom orgánov činných v trestnom konaní pri vybavovaní ňou podaného trestného oznámenia o skutočnostiach nasvedčujúcich spáchaniu trestného činu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 ods. 1 Trestného zákona, pričom sťažovateľka považuje rozhodnutie prokurátorky v spojení s rozhodnutím policajta za nezákonné, arbitrárne, všeobecné, účelové, nesplňajúce požiadavky na spravodlivé trestné konanie.

3. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd o nej nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo a základné ľudské práva a slobody sťažovateľky [redacted], [redacted], trvalé bydlisko: [redacted] podľa Čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky porušením práva na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia, zaručená v Čl. 16 ods. 1, ods. 2 za čiarkou a pred slovom trestu, porušením neoprávneného obmedzovania osobnej podľa Čl. 17 ods. 1, ods. 2 pred spojkou alebo a za slovom inak, prvej vety, porušením práva na rešpektovanie súkromného života sťažovateľky, práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a mena, porušením práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do práv na ochranu osobnosti sťažovateľky zaručeného v Čl. 19 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Ústavy SR, porušením zákazu spracúvania osobných údajov osobitnej kategórie zdravia a ich nezákonným poskytovaním ďalej v rozpore

s Čl. 9 ods. 1 Nariadenia európskeho parlamentu a rady (EÚ) 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb v súvislosti so spracovaním osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov vyplývajúceho z Čl. 16 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, porušením práva na spravodlivé trestné konanie a náležité odôvodnenie uznesenia, porušením čl. 8 ods. 1 Dohovoru s poukazom na Čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd preklad pod č. 209/1992 Z.z., nevyšetrovaním zákonnosti nepráv, porušením vyšetrovania podozrenia z pokračujúcich zločinu Ohovárania, krivej výpovede, neoprávneného zneužívania osobných údajov osobitnej kategórie týkajúceho zdravia sťažovateľky [REDAKOVANÉ], u podozrivej [REDAKOVANÉ] ani len neporovnal zhodu osoby a mena podozrivej a rozhodol o inej osobe, právoplatným Uznesením prokurátorky Okresnej prokurátorky Bratislava IV, ul. Hanulova 9/A, 840 11 Bratislava 411, číslo 1 Pn 575/20/1104-8 zo dňa 16.decembra 2020 a konaním, ktoré mu predchádzalo porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje Uznesenie prokurátorky Okresnej prokuratúry Bratislava IV... číslo 1 Pn 575/20/1104-8 zo dňa 16.decembra 2020 a Uznesenie povereného príslušníka Policajného zboru, Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava IV, Obvodné oddelenie – Dúbravka... zo dňa 03.11.2020 a prikazuje Okresnej prokuratúre Bratislava IV... a Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru Bratislava IV... aby vo veci konali.

3. Sťažovateľke [REDAKOVANÉ]... Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 30.000 000,- eur... ktoré je povinná Okresná prokuratúra Bratislava IV... zaplatiť [REDAKOVANÉ]... do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky...

4. Súd priznáva zvolenej advokátke JUDr. Henriete Danišovej, ul. Janka Alexyho 7, 841 01 Bratislava... trovy konania vo výške 415,51 eur...“

II.

Označené základné práva a slobody

4. Podľa čl. 16 ods. 1 ústavy nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom.

4.1. Podľa čl. 16 ods. 2 ústavy nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

5. Podľa čl. 19 ods. 1 ústavy každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

5.1. Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

5.2. Podľa čl. 19 ods. 3 každý má právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe.

6. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

7. Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydliia a korešpondencie.

8. Podľa čl. 17 dohovoru sa nič v tomto dohovore nesmie vykladať ako oprávnenie pre štát, skupinu alebo osobu vykonávať činnosť alebo uskutočniť skutok s cieľom narušiť práva alebo slobody v dohovore zakotvené, alebo na obmedzovanie týchto práv a slobôd vo väčšom rozsahu, než je stanovené v dohovore.

9. Podľa čl. 9 ods. 1 nariadenia zakazuje sa spracúvanie osobných údajov, ktoré odhaľujú rasový alebo etnický pôvod, politické názory, náboženské alebo filozofické presvedčenie alebo členstvo v odborových organizáciách, a spracúvanie genetických údajov, biometrických údajov na individuálnu identifikáciu fyzickej osoby, údajov týkajúcich sa zdravia alebo údajov týkajúcich sa sexuálneho života alebo sexuálnej orientácie fyzickej osoby.

10. Podľa čl. 16 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie v konsolidovanom znení každý má právo na ochranu osobných údajov, ktoré sa ho týkajú.

III.

Predbežné prejednanie ústavnej sťažnosti

11. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatie na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. Podstatou námietok sťažovateľky je jej nesúhlas s postupom orgánov činných v trestnom konaní pri vybavovaní ňou podaného trestného oznámenia o skutočnostiach nasvedčujúcich spáchaniu trestného činu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 ods. 1 Trestného zákona a považuje uznesenie prokurátorky Okresnej prokuratúry Bratislava IV č. k. 1 Pn 575/20/1104-8 zo 16. decembra 2020 v spojení s uznesením povereného príslušníka Policajného zboru Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava IV, Obvodného oddelenia Policajného zboru – Dúbravka ČVS: ORP-722/DK-B4-2020 z 3. novembra 2020 za nezákonné a arbitrárne.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutím policajta:

13. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti namieta aj uznesenie povereného príslušníka Policajného zboru Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava IV, Obvodného oddelenia Policajného zboru – Dúbravka ČVS: ORP-722/DK-B4-2020 z 3. novembra 2020, ktorý postupom podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietol ňou podané trestné oznámenie a ktoré napadla sťažnosťou podľa § 185 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku. Rozhodnutie policajta sťažovateľka žiada zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. O tejto sťažnosti rozhodla prokurátorka Okresnej prokuratúry Bratislava IV uznesením č. k. 1 Pn 575/20/1104-8 zo 16. decembra 2020 tak, že ju zamietla podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú. Pre rozhodnutie ústavného súdu v časti namietaného porušenia označeného

základného práva sťažovateľky na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutím policajta je teda podstatné, že existoval „iný orgán verejnej moci“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum sťažnosťou prezentovaného porušenia základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutím policajta. Na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti nemá ústavný súd právomoc, preto ju bolo potrebné v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde], subsidiárne je však aj vo vzťahu k tejto časti ústavnej sťažnosti prítomný dôvod jej odmietnutia uvedený v bode 23.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutím prokurátorky:

III.2.1. K náležitostiam ústavnej sťažnosti všeobecne:

14. Podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 39 musí obsahovať aj dátum narodenia navrhovateľa, ak ide o fyzickú osobu, identifikačné číslo navrhovateľa, ak ide o právnickú osobu, bydlisko alebo sídlo navrhovateľa, označenie subjektu, proti ktorému návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

15. Podľa § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať a) označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, b) označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody, c) označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí, d) konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

16. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak.

16.1. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 355/09, IV. ÚS 287/2011, II. ÚS 660/2016, IV. ÚS 343/2020, IV. ÚS 572/2020). Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom.

17. Ústavný súd konštatuje, že podanie sťažovateľky je možné kvalifikovať ako ústavnú sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy v spojení s § 42 ods. 2 písm. f), § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde.

III.2.2. Nedostatok odôvodnenia ako zákonom ustanovenej náležitosti:

18. Ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorá je v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpená, pôsobí vo vzťahu k jej predmetu (rekapitulovanému v bode 2) nedostatočne, pretože jej chýba relevantné ústavnoprávne odôvodnenie [§ 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde]. Je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu, a to tak, aby konkrétnym vecným okolnostiam bolo adresne priraditeľné porušenie niektorého zo sťažovateľom označených práv. Inými slovami, vznesenie relevantných námietok zo strany sťažovateľa musí spočívať v uvedení skutočností svedčiacich o porušení jeho konkrétne označených základných práv alebo slobôd rozhodnutím, opatrením, procesným postupom, prípadne inou aktivitou alebo nečinnosťou konkrétneho orgánu verejnej moci. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej absencia zmysluplného, ústavnoprávne relevantného odôvodnenia ako východiskového rámca ústavnej sťažnosti spôsobuje nedostatok zákonom ustanovenej náležitosti podľa § 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde a je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom (IV. ÚS 124/08, III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 225/2016, III. ÚS 313/2016, I. ÚS 291/2017, III. ÚS 570/2017, IV. ÚS 91/2018, IV. ÚS 343/2020, IV. ÚS 572/2020).

18.1. Z hľadiska predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je v tomto konkrétnom prípade východiskové ustanovenie § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 tohto zákona neustanovuje inak. Subjektívny názor sťažovateľky o porušení jej práv nie je dostatočným dôvodom na záver, že mohlo dôjsť k ich namietanému porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie. Nedostatok podanej ústavnej sťažnosti vyplýva predovšetkým z toho, že označený čl. 46 ods. 1 ústavy nie je zo strany sťažovateľky ani len špecifikovaný na právo na „inú“ právnu ochranu (ochranu iným orgánom Slovenskej republiky než súdom), teda vo vzťahu k postupu orgánov činných v trestnom konaní. Najmä však nie je spojený s adresnou ústavnoprávnou argumentáciou podporenou vecnými dôkazmi a systematickým popisom skutkového stavu (je nadbytočné text ústavnej sťažnosti citovať, keďže je prílohou ústavnej sťažnosti a sťažovateľke a jej právnej zástupkyňi je samozrejme známy). Teda návrh sťažovateľky obligatórne v konaní pred ústavným súdom právne zastúpenej trpí absenciou zákonných náležitostí, medzi ktoré je právne aj vecne nevyhnutné zaradiť predovšetkým zmysluplné a ústavnoprávne relevantné odôvodnenie. Ústavný súd nemá v zmysle svojich právomocí a postupu podľa ústavy a zákona o ústavnom súde postavenie vyšetrovacieho orgánu, ktorý si sám vlastnou činnosťou a šetrením doplní všetky chýbajúce podklady a vyabstrahuje obsah podania sťažovateľky tak, aby o ňom mohol rozhodnúť, za predpokladu, že tak neurobila sama sťažovateľka.

19. Tento záver ústavného súdu je podporený aj zistením, že sťažovateľka bez akejkoľvek relevantnej súvislosti namieta porušenie čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1, 2 a 3 ústavy, resp. čl. 8 ods. 1 a čl. 17 dohovoru, ktorým zodpovedá zákaz mučenia, právo na zachovanie ľudskej

dôstojnosti a ochrana osobných údajov. V konkrétnej argumentácii v rámci svojej ústavnej sťažnosti žiadny z týchto článkov nepriradila k relevantným námietkam, ktoré by mali vzťah k napadnutému rozhodnutiu prokurátorky. Rovnaký nedostatok sa týka aj namietaného porušenia čl. 9 ods. 1 nariadenia. Ústavný súd navyše nie je typom dozorného orgánu podľa čl. 51 nariadenia, ktorý by mal právomoc chrániť práva a slobody fyzických osôb pri spracúvaní ich osobných údajov podľa tohto nariadenia. Taktiež samotné nariadenie nepatrí medzi medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré obsahujú katalóg práv, ktorých porušenie by mohol posúdiť ústavný súd.

20. V súvislosti s uvedenými nedostatkami a ich rozsahom ústavný súd pripomína, že ich nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 77/08, III. ÚS 357/2010, I. ÚS 547/2016, I. ÚS 432/2016). Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýkalo len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale jej esenciálnych obsahových náležitostí (ústavnoprávna nedostatočnosť odôvodnenia ústavnej sťažnosti), ústavný súd sťažovateľku nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (II. ÚS 58/2019, I. ÚS 346/2019, I. ÚS 351/2019). Taký postup (vo vzťahu k zákonným náležitostiam návrhu) nie je možný najmä po uplynutí zákonnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti.

21. Povinnosti advokáta vyplývajúce zo zákona o ústavnom súde a zo zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je advokát povinný vykonávať tak, aby boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (II. ÚS 117/05, III. ÚS 236/07, III. ÚS 334/09). Nemožno v tomto smere urobiť iný záver ani v prípade vlastných predstáv klienta o podobe návrhu a spôsobe argumentácie.

22. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

23. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti (smerujúcej proti rozhodnutiu prokurátorky) odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom.

24. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľky v petite ústavnej sťažnosti nezaoberal.

III.3. Obiter dictum:

III.3.1. K namietanému porušeniu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy:

25. Nad rámec skôr uvedených záverov a v nadväznosti na podstatu návrhu sťažovateľky, ktorá v konečnom dôsledku súvisí s jej nespokojnosťou s výsledkom vybavenia trestného oznámenia, ktoré podala, ústavný súd považuje za potrebné tiež poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej právo fyzickej osoby na začatie trestného konania proti označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva alebo slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd. Právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby na základe podaného trestného oznámenia alebo na podanie obžaloby na súde prokurátorom nie je súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03, II. ÚS 28/06, IV. ÚS 463/2020). Uvedený článok ústavy garantuje ochranu pred protiústavným postupom orgánov verejnej moci v konaniach, v ktorých sa rozhoduje o subjektívnych právach fyzických osôb alebo právnických osôb.

26. V danom prípade orgány činné v trestnom konaní podľa obsahu ich rozhodnutí po zvážení všetkých okolností prípadu dospeli k záveru, že nedošlo k naplneniu zákonných znakov prečinu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 ods. 1 Trestného zákona, a to vzhľadom na okolnosť, že obe osoby označené za jeho páchatel'ov podaným trestným oznámením boli na súdnom pojednávaní vypočuté ako svedkovia o nimi osobne vnímaných okolnostiach, keď odpovedali okrem otázok súdu aj na otázky samotnej sťažovateľky, zároveň s ochranou dotknutých údajov povinnosťou mlčanlivosti zamestnancami súdu, pričom sa prokurátorka pri posudzovaní sťažnostných námietok vyrovnala aj otázkou nepotrebnosti navrhnutého svedeckého výsluchu ďalšej osoby, otázkou vecnej príslušnosti konajúceho policajta a otázkou už skoršieho rozhodnutia o jeho nevyhlúčení v predmetnej veci. Ústavný súd už konštatoval, že skutok (alebo určitý dej, ktorý sa odohral) sa nestáva trestným činom len preto, lebo ho za trestný čin označí oznamovateľ, čo platí v skutkovej aj právnej (kvalifikačnej) rovine. Samotné posúdenie, či je dôvodné podozrenie zo spáchania skutku ako trestného činu, resp. z jeho spáchania konkrétnou osobou, je plne v kompetencii orgánov činných v trestnom konaní, resp. vo vzťahu k uznaniu viny a uloženiu trestu v kompetencii súdu. Každý má síce zákonný nárok na to, aby sa jeho podaniami, návrhmi a sťažnosťami kompetentné orgány dostatočne efektívnym spôsobom zaoberali a aby ich vybavili, avšak nikto nemá nárok na to, aby výsledok tohto vybavenia zodpovedal jeho predstave (III. ÚS 173/2018, IV. ÚS 463/2020). V konkrétnom prípade nemožno považovať závery dotknutých orgánov už *prima facie* za arbitrárne, resp. ústavne neudržateľné.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. marca 2021

Libor Duľa
predseda senátu